

Nr 382.

Av herr **Hammarlund**, *angående införande av skydd för gårdsnamn.*

Sedan början av detta århundrade ha i vårt land funnits bestämmelser om skydd för släktnamn. Enligt kungl. förordningen den 5 dec. 1901 angående antagande av släktnamn kan sålunda anteckning i kyrkobok om antagande av nytt släktnamn ske endast i vissa bestämda fall.

Det är emellertid brukligt att även gårdar åsättas särskilda namn. I § nämnda förordning förutsätter, att så sker. Där stadgas nämligen, att envar som saknar släktnamn äger att såsom sådant antaga »gårdsnamn, varmed han efter ortens sed allmänligen benämnes». Någon särskild registrering av dessa gårdsnamn förekommer ju ej, och intet hindrar att en fastighetsägare i annan trakt börjar benämna sin fastighet med samma namn, även om dessa gårdsnamn icke äga betydelse för fastighetsbokföringen och den rättsliga identifieringen bland allmänheten. För allmänheten äro ju registerbeteckningarna, skattetalen m. m. i regel okända, och en viss egendom betecknas därför i regel med det »gårdsnamn, varmed han efter ortens sed allmänligen benämnes».

Det är otvivelaktigt, att ett skydd för gårdsnamnen skulle vara önskvärt. Fråga är blott, om ett sådant skydd skulle vara alltför betungande att genomföra. Emellertid skulle det måhända kunnat tänkas att medgiva en fastighetsägare rätt att anteckna gårdens namn i fastighetsböcker eller mantals-skrivningslängder med den verkan, att detta namn icke finge antecknas för någon annan fastighet med mindre det officiellt konstaterats, att fastigheten allmänt ägt denna benämning före registreringsåtgärden. Andra utvägar torde också vara tänkbara.

I anslutning till ovanstående anhålles,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte hemställa om utredning angående skydd för gårdsnamn.

Stockholm den 24 januari 1937.

Nestor Hammarlund.
